

PREDICĂ LA DUMINICA A XVII-A DUPĂ RUSALII

Femeia canaaneancă

...O, femeie, mare este credința ta, fie ție după cum voiești! (Matei XV, 28)

Frați creștini,

Rugăciunea și credința femeii canaanence din Sfânta Evanghelie de astăzi a fost atât de mișcătoare, de stăruitoare și plină de smerenie că vedem pe însuși Mântuitorul Hristos mirându-se și zicând: "O, femeie, mare este credința ta!" Pentru rugăciunea ei fierbinte și pentru străduința ei, Dumnezeu face zadarnică puterea iadului și vindecă pe fiica ei, alungând pe demonul care chinua biata copilă.

Această Sfântă Evanghelie ne-o pun înaintea sfinții părinți, ca să învățăm de la această femeie păgână stăruința în rugăciune și mai ales smerenia și credința înaintea lui Dumnezeu și, mai cu seamă, ca să ne întărească în nădejdea izbăvirii. Dacă Domnul Hristos a primit și a ajutat pe această femeie păgână, cu atât mai mult vom fi ajutați noi, cei care avem pecetea Botezului în numele Sfintei Treimi. Să vedem acum cine era femeia canaaneancă și ce păcate făcuse de intrase diavolul în copila ei.

Fenicienii, de mai multe sute de ani, deveniseră un popor vestit prin comerțul lor și îngrămădiseră cele mai mari bogății în orașele acestea, Tir și Sidon, unde vedem că locuia această femeie canaaneancă. Locuitorii din aceste orașe duceau o viață de lux și desfrânări. Luxul, ca întotdeauna, a adus după el desfrânarea cea mai grozavă.

Cultul oficial al fenicienilor era păcatul cel mai rușinos, desfrânarea. Faptele cele mai desfrânate și mai criminale erau faptele preferate ale zeiței Astarte. Regii și prinții erau primii, iar poporul după ei, întrecându-se cu toții a îndeplini astfel de fapte care nu erau altceva decât cele mai necurate urgii.

Templele acestor zei, de unde pleca religia aceasta și aceste scârboase păcate, făcură din lumea civilizată haznaua tuturor viciilor. Așa se strică popoarele pe calea progresului material fără frâul moral, fără Dumnezeu; numai adevărata religie descoperită de Dumnezeu va putea să țină lumea în frâul moral.

Prin înrudirea fiilor lui Israel cu regele din Tir, divinitățile și moravurile fenicienilor pătrunseră în Țara Sfântă și îndată se înălțară, în orașe și pe dealuri, temple și arbori sacri, focare de idolatrie și desfrânare. Și așa, încetul cu încetul, scârboasele destrăbălări ale cultului siro-fenician au pătruns și la Ierusalim, putând Templul lui Dumnezeu cel prea sfânt. Așa era țara unde vedem azi că a intrat Iisus cu ucenicii săi.

Iisus era foarte bine cunoscut acolo, după cum ne spun sfinții evangheliști, deoarece abia apucase să treacă peste hotar, iar vestea sosirii Făcătorului de minuni se răspândi în tot ținutul acela. Iată că o femeie plecă să-L întâmpine. O durere mare îi strângea inima. Trăsăturile adânci de pe fața ei, figura ei slăbită de o suferință îndelungată, ochii ei roșii și umflați de lacrimile vărsate dau să înțeleagă că are o mare nenorocire. Ea se grăbește, se apropie și de departe strigă: "Miluiește-mă, Doamne. Fiul lui David, fiica mea este rău chinuită de diavol!"

Sărmana mamă, toate suferințele fiicei sale le simte inima ei, iar iubirea ei de mamă îi reînnoiește amărăciunea și necazul. Căci vedea suferind pe aceea pe care o iubea, iată de ce striga mereu: "Fie-ți milă de mine, Doamne!" Femeia recunoaște că nu are nici un drept să fie ascultată. Numai bunătatea și milostivirea lui Iisus pot s-o ajute. Durerea și nenorocirea ei peste măsură de mari, acestea sunt singurele motive să fie ascultată.

"Doamne, Fiul lui David!" – zise ea. Deci se știa în ținutul fenicienilor că iudeii așteptau un profet mai mare decât toți profeții, un liberator, un Mesia, care va fi din neamul lui David. Femeia canaaneancă recunoștea în Iisus din Nazareth ca fiind acest profet trimis de Dumnezeu. "Doamne, fiica mea, singura mea copilă, singura mea mângâiere, pentru care mai trăiesc, este rău chinuită de vrăjmașul cel fără de milă, de autorul tuturor relelor – satana".

Iisus, care știa că peste câteva luni tot prin uneltirile diavolului, va trebui să sufere și El cele mai grozave chinuri și chiar moartea pe Crucea de pe Golgota, privi în aceste momente durerea, lacrimile și deznădejdea sărmanei femei. Nu se poate să nu fi deșteptat în inima lui Iisus durerea și lacrimile sfintei și iubitei Sale mame, pe care parcă o vedea stând lângă Crucea Lui, a unicului ei fiu care-și da sfârșitul pentru eliberarea neamului omenesc de tirania satanei.

Cu toate acestea, Iisus nu dă nici o atenție sărmanei mame: femeia însă fără să se descurajeze, striga mereu: "Miluiește-mă, Doamne!"

Iisus mergea înainte, vorbind cu ucenicii Săi. Nenorocita mamă striga mereu în urma Lui: "Miluiește-mă, Doamne!" Ucenicii rămân uimiți; niciodată Învățătorul lor n-a respins rugăciunea cea umilită a unui suflet zdrobit de durere. Totdeauna a fost de ajuns un cuvânt, o lacrimă ca să deschidă inima Lui și să curgă o ploaie de har binefăcător. "Doamne, slobozește-o pe ea, căci strigă în urma noastră!" – ziseră ucenicii, dar Iisus răspunde: "Nu sunt trimis fără numai către oile cele pierdute ale casei lui Israel!"

Misiunea Cuvântului întrupat cuprindea două părți: prima parte, vestirea Evangheliei evreilor, iar a doua parte, vestirea Evangheliei păgânilor din lumea întreagă. Partea întâi trebuia s-o îplinească El însuși, iar a doua parte, prin apostolii Săi. În acest moment, Iisus intră în casă împreună cu ucenicii Săi; intră apoi și femeia, pătrunde până la Iisus, cade în genunchi, atinge pământul cu fruntea, varsă șiroaie de lacrimi și zice: "Doamne, ajută-mă!" La aceste cuvinte, Iisus răspunde: "Nu este bine a lua pâinea copiilor și a arunca-o câinilor!"

Sărmana femeie! Nu putea cunoaște gândul Mântuitorului. Ea vedea în aceste cuvinte disprețul cel mai mare pe care-l au iudeii pentru păgâni și care se arată prin această constatare: evreii sunt fiii lui Dumnezeu, iar păgâni sunt câini. Chiar și acum evreii se consideră doar pe ei fii și aleși ai lui Dumnezeu, ceilalți oameni sunt păgâni și-i numesc pe unii chiar câini și numai religia lor este cea bună și adevărată. Religia creștină este o rătăcire mare pentru ei, pentru că n-au cunoscut pe Fiul lui Dumnezeu, Iisus Hristos.

În Orient, câinii sunt simbolul desfrânării și, în Fenicia, câini erau numiți oamenii plăcerilor. Curtezanele, desfrânatele, cârduri, cârduri, se duceau la templu sau în pădurile sacre ale zeiței Astarte și ale lui Baal. Dar cuvântul acesta atât de greu al Mântuitorului, care ar fi revoltat pe orice păgân, sărmana mamă l-a primit cu smerenie și a găsit un răspuns plin de cea mai umiltoare credință, zicând cu inima zdrobită de durere: "Adevărat, Doamne, dar și câinii mănâncă din firimiturile ce cad de la masa stăpânilor lor; da, Doamne, iudeii sunt fiii Tăi și eu, sărmana păgână, nu sunt decât o străină, locul meu întru împărăția Ta este locul câinilor de sub masa stăpânilor lor, fă și cu mine tot așa, liberează pe fiica mea de duhul cel necurat, aceasta este numai o fărâmitură din belșugul minunilor Tale, Doamne!"

O umilință și o credință mai mare ca acestea, nimeni n-a văzut până atunci. Iisus o privește din nou și, plin de admirație, îi zice: "O, femeie, mare este credința ta, fie ție după cum voiești!"

Fericita mamă a crezut și nu mai stătu la îndoială se sculă veselă, mulțumi binefăcătorului său, i se închină și plecă la casa ei unde găsi pe fiica ei liniștită, veselă și pe deplin sănătoasă. Mare-i minunea Ta, Doamne!

Să aruncăm acum privirile noastre la mulțimea mamelor creștine din vremea noastră și să vedem de ce s-au îndrăcit și s-au îmbolnăvit mulți copii tineri și tinere, care suferă de cele mai grozave boli sufletești și trupești, iar mamele lor plâng și cer ajutor la Biserica Domnului. Aproape în toate cărțile sfinte se vorbește despre închinarea la idoli, cum că mai toți sfinții au suferit pentru că nu s-au supus să se închine idolilor la care slujeau păgânii.

Am văzut la început că popoarele acestea păgâne aveau obiceiuri de care erau legate, luxul, crima, minciuna și toate păcatele. Idolii moderni ai vremurilor noastre sunt tot aceia, numai că și-au schimbat unele forme, dar au îmbrăcat altele mai diabolice, mai ascunse de ochii necunoscătorilor. Pentru aceasta sfinții părinți condamnă toate viciile și patimile acestea, fiindcă prin ele satana își face loc în sufletele oamenilor.

Sfântul Apostol Pavel spune însă că în vremurile de pe urmă oamenii nu vor mai condamna aceste urgii, ci, dimpotrivă, le vor găsi bune, vor prigoni chiar și pe cei ce vor să trăiască în dreapta credință. Să se știe clar că Biserica nu este împotriva cântecelor sau chiar jocurilor pe care le-au avut moșii și strămoșii noștri creștini, căci acelea erau plăcute, inspirate chiar din evlavie, și legau pe creștini mai strâns de Biserică, de patrie și de toate obiceiurile bune și morale.

Acele cântece erau scoase din suflet de creștini și cântate cu lacrimi și cu bucurii neprihănite; acestea erau doinele noastre românești și cântecele cele vechi ale strămoșilor noștri. Dar mai târziu au pătruns cântecele și jocurile străine atât de blestemate căci prin ele mulți creștini au fost prihăniți. Jocurile acestea scornite de necuratul îi fac pe tineri să bâțâie din cap, întorc ochii pe dos, se strâmbă în toate chipurile astfel încât nu e nici o deosebire între cei epileptici, îndrăciți și acești dansatori bolnavi. Plăcerile acestea blestemate îi fac pe tineri să fie sălbatici, li se îndrăcește trupul și diavolii pun stăpânire pe toate simțurile lor, îi fac neascultători de părinți.

Diavolul îi face să urască sfaturile bune, Biserica și sfințenia. Sunt o mulțime de mame îndurerate cu lacrimi pe obraz, care vin și ne spun necazurile lor. Fiica mea tare mă chinuiește cu neascultările ei, fiul meu nu mai vrea să știe de credință, nu mai vrea să audă de biserică copiii mei s-au rătăcit cu totul, nu vor să mai audă de Dumnezeu, iar când preotul vine cu

botezul sau să-mi facă vreo slujbă în casă, ei pleacă și nu vor să se întâlnească cu preotul, parcă i-ar ține cineva și nu mai vor să știe de credință și de rugăciune.

"Îi ține cineva" – cineva acesta e diavolul, acela care ținea și pe fiica canaaneencei legată și o chinuia. Acela îi ține și pe aceștia să nu se întâlnească cu biserica, cu preotul, cu credința, cu spovedania, cu sfințenia. Apoi, câți copii pleacă fără să le spună părinților și trăiesc în păcatul desfrânării cine știe unde! După o vreme îndelungată își dau seama că au greșit, dar pentru mulți e prea târziu.

Așa spunea o femeie creștină plângând că n-a ascultat părinții. A luat bărbatul pe care nu l-au vrut părinții, bărbatul cel plin de patimi; părinții îl cunoșteau, dar ea a fugit cu el și după un timp, când s-a întors acasă, tatăl ei a îngenuncheat și i-a spus așa: "Pentru că nu ne-ai ascultat și ai făcut de capul tău, să dea Dumnezeu, tată, să fii bătută și chinuită, umblând pe drum plângând, și așa să-ți faci și ție copiii tăi cum ne-ai făcut tu nouă".

Greu blestem! Plângea femeia cu lacrimi amare și spunea că întocmai așa i se întâmplă, că de 20 de ani e bătută și chinuită. "Și acum, băiatul meu – spune ea – a plecat și el de acasă fără știrea noastră cu o fată și este într-o mare tulburare și neînțelegere, iar soțul meu mă bate și adesea mă amenință cu moartea, iar eu nu-mi găsesc liniștea nicăieri, pace nu mai am".

Iată păcat strigător la cer, neascultarea de părinți. Iată roadele necredinței, iată minunile satanei, vai de părinții care au astfel de copii îndrăciți, vai de copiii crescuți fără Dumnezeu, fără Biserică și fără credință, căci pe aceștia satana îi conduce la toate relele și când vor muri îi va lua cu el în iad.

Acești copii, care au crescut cu ochii în televizor și pe la cinematografe, caută să imite pe sfântul lor din filme, să imite pe sfinții lor de la jocurile olimpice căci poate că seară de seară sunt unii care urmăresc aceste programe, atât de mult le-au intrat în sânge aceste ceremonii, atât la copii cât și la bătrâni, că odată am auzit un copil mic în brațele mamei lui prin oraș, zicându-i: "Hai, mamă, repede acasă, că pierdem serialul!"

De aceia știu copiii toate prostiile de mici și mulți părinți fără minte se bucură de așa zisa lor istețime, dar mai târziu vine timpul, cum a venit pentru mulți, să plătească cu lacrimi amare aceste grele păcate; iată de ce este vai de astfel de tineri care ajung la căsătorie împătimiți, înrăiți și îndrăciți. Ei n-au știut altceva până în ceasul nunții decât muzică, dans, băutură, țigări și tot felul de prostii. Bărbații nu știu nimic din ale gospodăriei, și nici chiar fetele. Nici o mâncare nu știu să facă și de aceea se iau la ceartă, la bătaie, la despărțire. Vai de ei, că se alege praful de casa și de agoniseala lor. Vai și de părinții lor, căci vor privi cu durere toată prăbușirea acestor copii nelegiuți.

Vedeți, aceasta e o îndrăcire mai periculoasă decât chinurile fiicei femeii canaanence din Evanghelia de astăzi, deoarece satana chinuiește pe mulți din jurul lor. Părinții să aibă mare grijă de copiii lor, căci din cauza necredinței și a depărtării de sfințenie se îmbolnăvesc și trupește și sufletește.

Copiii necredincioși devin molatici la treabă și incapabili la serviciu, fiindcă seară de seară stau cu ochii în televizor până aproape de miezul nopții, iar a doua zi nu mai sunt buni de treabă, nu mai pot lucra cu capul limpede. Nu mai vorbesc câte boli grozave se încuibează în ei, căci devin anemici și neputincioși din cauza pierderii timpului, a odihnei, a somnului, căci are și trupul acesta nevoie de odihnă. Însuși Dumnezeu – spune Sfânta Scriptură – după ce a lucrat 6 zile, în a 7-a zi s-a odihnit. Desigur că Dumnezeu, care ține toate cu mâna și ne-a creat, nu pentru că a obosit s-a odihnit, ci ca să dea pildă să ne odihnim și noi în ziua a 7-a, în ziua duminicii, să ne odihnim trupul și să ne hrănim sufletul.

Acum să vedem pentru care păcate mai îngăduie Dumnezeu pe satana să intre în unii oameni și chiar în copiii lor. Am văzut până acum că pentru păcatele acestea moderne, ale idolatriei, ale plăcerilor vinovate, satana își face loc în inima oamenilor și a copiilor lor. Dar să știți că Dumnezeu îngăduie pe diavol să intri în unii și pentru păcatul nedreptății, al lăcomiei, al asupririlor, adică cei ce asupresc pe văduve și orfani, neputincioși și lipsiți, cei ce jefuiesc cinstea altora, avutul altora, soțiile altora.

Cei ce mănâncă munca altora, cei ce prin minciuni câștigă procese, cei ce sunt în drept să facă dreptate, dar pentru bani se vând, aceștia mănâncă cea mai murdară pâine și sunt urmăriți de blestemul dumnezeiesc și curând îi ajunge pedeapsa vremelnică și mai ales cea veșnică. În aceștia îngăduie Dumnezeu să intre diavolul, iar în unele cazuri păcatele acestea făcute de părinți cad pe copiii lor.

Oamenii care nu au frică de Dumnezeu sunt în stare să facă orice rău, nu se țin de cuvânt și fac la păcate mari și grele cu multă ușurință. Spre exemplu: o mamă văduvă a fost pusă la cale să-și vândă casa ei și să dea banii unuia din copii, care se obligă s-o ia la el și s-o îngrijească. După ce cheltui banii, copilul ei o dădu afară, trimițând-o printre străini fără nici un rost. Iată păcat strigător la cer, cum să nu se îndrăcească aceștia și copiii lor?!

Altul face acte pe casă unui nepot, iar acela după puțin timp s-a făcut stăpân pe toată casa și a început să-i asuprească pe bieții bătrâni; acum se judecă el, nepotul, cu ei, ca să-i dea afară pe drumuri și prin martori mincinoși reușește să câștige procesul. Iată nedreptate! Cum să nu îngăduie Dumnezeu pe satana ca să intre în acești nelegiuți?!

Altul împrumută pe cineva cu 30 de mii de lei, iar după ce acela își face treburile nu mai recunoaște și nu mai vrea să dea banii înapoi. Sunt o mulțime de oameni lacomi și nedrepti care

înșeală, mint, fură și trăiesc din astfel de nedreptăți și asupriri. Păcatele acestea grozave se vor răscula asupra lor și îi vor chinui nu numai în veșnicie, dar chiar și aici. Să nu li se pară că au înșelat pe cineva, ci s-au înșelat pe ei amarnic.

Aceste păcate se pot asemăna foarte bine cu viperele unui italian pe care le prinsese ca să ia bani pe ele; dar să vedeți ce s-a întâmplat până la urmă. Acest om iscusit în prinderea viperelor, după ce a prins vreo sută cincizeci ca să le ducă la farmacie, noaptea la culcare a pus vasul cu viperele în dormitorul lui. El învârtindu-se prin casă a ridicat capacul vasului apoi s-a dus să se culce; ele trăgându-se spre căldura din pat s-au lipit de trupul omului. Când se deșteptă bietul om simți fiori reci, s-a înspăimântat și nu știa cum să scape, deoarece orice mișcare putea să-i aducă moartea. A chemat însă un copil cu un vas cu lapte cald lângă pat și astfel aburii de la lapte au atras viperele așa încât omul a putut să scape de primejdia mortală.

Așa se vor trezi și acești nelegiuți, avari, lacomi și asupritori, când se vor vedea în ghearele necuratului și-i vor chinui îngrozitor ca mulți îndrăciți. Unii dintre ei au avut fericirea să se tămăduiască, dacă păcatele n-au fost prea grele; dar alții nu se tămăduiesc până la moarte, sunt chinuiți ca să plătească aici toată nedreptatea.

Unul din păcatele grele este și calomnia pentru care intră satana în unii. Cunoaștem din viețile sfinților cum era calomniat câte un sfânt cum că a făcut desfrânare cu cineva și nu era adevărat. Atunci Dumnezeu îngăduia să fie îndrăcită persoana aceea care spunea minciuni, și nu se tămăduia până nu spunea în gura mare că a mințit și că nu este adevărat cele ce a vorbit. Să ne ferim de acest grozav păcat că vai de sufletul și trupul unora ca aceștia. Cei ce fac păcatele acestea negre și stau lipiți de ele și nu se spovedesc cu sinceritate se aseamănă exact cu cei din întâmplarea pe care vă voi istorisi-o.

În timpul revoluției franceze cei condamnați la moarte erau forțați să stea gură la gură, nas la nas, cu cadavre omenești intrate în putrefacție, aproape descompuse. Era cumplit și groaznic de grețos pentru fiecare osândit ca să stea legat, strâns lipit de acel cadavru putred. Această cumplită soartă o au toți cei plini de păcate de moarte, toți cei ce trăiesc necununați, căci trăiesc în păcate putrede. Sufletele lor înnegrite de răutăți stau în trupuri putrezite de mulțimea păcatelor grele nespovedite.

Să-și cerceteze fiecare adâncul sufletului și să vadă dacă nu cumva a făcut unul din păcatele acestea amintite până aici sau altele asemenea. Dacă a făcut astfel de păcate păgânești, dobitocești să plece capul la pământ ca femeia din Evanghelia de astăzi și cu smerenie să se închine înaintea lui Dumnezeu, să-i ceară iertare și să recunoască precum ea zicând: "Doamne, am făcut fapte câinești, am făcut fapte porcești, sunt o păgână despărțită de

Dumnezeu, nu sunt vrednică de mila Ta Dumnezeiască Doamne, nu sunt vrednică să primesc vreun răspuns din partea Ta; Doamne, sunt vrednică de bătaie, de chinuri și de pedeapsă”.

Cel care a făcut astfel de păcate să ude pământul cu lacrimi și să se spovedească cu hotărârea de a nu le mai face orice s-ar întâmpla. Văzând Domnul smerenia, rugăciunea, și întoarcerea lui se va înduioșa și va răspunde cu milă și îndurări că e bun și milostiv.

Cea mai mare greșală o fac unii părinți care nu-i învață pe copiii sfințele rugăciuni. Mulți copii destul de mari nu știu nici rugăciunea "Tatăl nostru". Știu fel de fel de poezii, de povestiri destul de lungi, dar această rugăciune nu i-a învățat nimeni. De multe ori am întrebat câte un copil dacă știe "Tatăl nostru" și mi-a răspuns că nu știe. De unde să știe bietul copil, dacă nici mama lui nu știe. Nu mai cunoaște lumea pe Tatăl nostru Cel Ceresc, nu mai cunoaște lumea pe Tatăl care ne hrănește, ne îndulcește, ne luminează și ne încălzește încât avem atâtea bunătăți și atâtea daruri. Atât întuneric se află în lume căci mulți nu mai văd aceste bunătăți care ne vin de la Dumnezeu, de la Tatăl Ceresc și nu vor să-I mulțumească pentru ele.

Mi-amintesc de o povestire foarte dureroasă a unui bătrân rămas văduv cu un copil. Acest copil ajunsese și el la vârsta de 40 de ani și încă nu cunoștea pe tatăl lui. Copilul era bolnav mintal, nu judeca, iar sărmanul tată l-a îngrijit cu multă dragoste; el îi dădea să mănânce, el îl spăla, îl îmbrăca, îl îngrijea, ca un adevărat tată. Dar în schimb acest copil nu i-a zis niciodată tată. "Mi se rupe inima – spunea bietul om – când mă gândesc că atâția ani au trecut și el nu știe cine sunt eu; nu mă cunoaște, nu mi-a zis și nu-mi zice niciodată tată”.

Așa este și cu lumea aceasta, lumea noastră de astăzi, copiii, tinerii, bătrânii nu cunosc dragostea Tatălui Ceresc. Tatăl Ceresc îngrijește cu dragostea lui de tată, căci toți suntem copiii Lui, toți consumăm aerul, apa și toate bunătățile Lui. Dar cei mai mulți nu vor să înțeleagă, să-l aducă mulțumiri, nu vor să-L recunoască de tată pe Dumnezeul cel Ceresc și Creatorul nostru. Iată minte bolnavă, bolnavă de tot! De ce oare se întâmplă acest lucru grozav?! Pentru că mulți au mintea bolnavă cu păcate îngrămădite, păcate de la părinți, păcate adăugate și de ei, fărădelegi de care am vorbit până acum.

Cum să mai aibă mintea curată și nervii la locul lor când le urlă în cap toate aparatele și televizorul ore și nopți întregi?! De unde să mai stea nervii la locul lor și mintea curată? De aceea au ajuns și ei să bâțâie mereu din cap și din picioare, ca epilepticii cei îndrăciți și nu se vor vindeca până când nu vor părăsi aceste focare de infecție, acești idoli periculoși.

Cei care aveți copii să observați la ei simptomele acestor boli; îi veți vedea scuturând din cap și din picioare, îi veți vedea că nu vor să vină la biserică, că nu le place să se roage, să citească cărți sfinte, că nu suferă candela și icoana în casă să știți că aceștia sunt îndrăciți, stăpâniți de duhurile necurate ca fiica femeii canaanence de care ne-a vorbit Sfânta Evanghelie.

Alergați deci cu credință la Dumnezeu, alergați părinților la Domnul Hristos cu evlavie, cu lacrimi și veniți la biserica Lui, căci aici îl găsiți și ziceți ca femeia canaaneancă: "Doamne, fiica mea s-a îndrăcit, Doamne, fiul meu a înnebunit, Doamne, copiii mei sunt stăpâniți de duhuri necurate, s-au îmbolnăvit la minte, a intrat satana în ei, Doamne ajută-mă, tămăduiește-i, Doamne, întoarce-i la calea Ta cea luminoasă, liniștește-le simțurile sufletești și trupești, fă-i să cunoască și ei sfânta credință și dă-le pacea și mulțumirea sufletească, Doamne".

Atunci veți auzi blândul glas al Mântuitorului nostru Iisus Hristos pe care l-a auzit și femeia canaaneancă din Evanghelia de astăzi: "O, femeie, mare este credința ta, fie ție cum voiești". Și se vor tămădui copiii ei iar casa se va lumina, întunericul se va risipi, pacea și liniștea vor dăinui acolo, idolii se vor sfărâma, necredința va înceta și Dumnezeu va lucra în inimile acestor suflete tămăduite, sfințite, și înnoite cu Harul Său cel ceresc.

Rugăciune

Dumnezeul milei și al îndurărilor, care voiești mântuirea sufletelor noastre, primește Doamne rugăciunile ucenicilor Tăi și scapă de toate bolile sufletești și trupești, alungă toate duhurile cele necurate de la toți aceia ce s-au adunat aici și de la toți cei care au primit Sfântul Botez.

Fă cu mila Ta cea mare să te cunoască pe Tine Tatăl nostru Cel Ceresc, toți cei ce s-au adunat acum aici și să Te slăvească pe Tine Cel Slăvit în Sfânta Treime, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, acum și pururea și în vecii vecilor.. Amin.